

Шейко В. М.

**КІЛЬКА ДУМОК ПРО СОРОДИЧА ПО ОСВІТІ,
КОЛЕГУ ТА ЙОГО ТВОРЧІСТЬ**

Хотів би з радістю відзначити, що писати про колишнього студента Харківської державної академії культури (ХДАК), а нині відомого ректора Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського, професора, доктора мистецтвознавства, народного артиста України, члена-кореспондента Національної академії мистецтв України Володимира Івановича Рожка мені надзвичайно приємно. Приємно тому, що разом починали студентський шлях у «бурсі», як часто називали ХДАК, бо колись у її головному будинку справді містилася бурса; приємно тому, що я був і є учасником і свідком його кар'єри, його творчого злету; приємно тому, що випускник Академії культури пройшов непростий шлях від студента ХДАК до відомого громадського, дипломатичного працівника, заступника міністра культури України, ректора мистецької цитаделі України – Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського. І, нарешті, приємно тому, що пишу не спомини про того, хто був, а про особистість, яка діє, працює, творить сьогодні в ім'я процвітання нашої неньки України, її культури і мистецтва.

Я хотів би зосередитися на тому, як тепер видається, ілюзорно далекому періоді різнобарвної біографії Володимира Івановича, який менше всього відомий шанувальникам його таланту – періоду його студентства в Харківській державній академії культури. Саме ця школа, на моє глибоке переконання, стала фундаментом його творчого злету, життєвого зростання, оволодіння творчою, науковою і життєвою мудрістю,

основою неухильного вдосконалення в галузях культури, мистецтва і діяльності у галузі вищої школи як такої.

Я згадую Володю студентом першого курсу як молоду людину з певними, як тоді мені, другокурснику, голові студентського науково-творчого товариства інституту (СНТТ) здавалося, «гонорливими» претензіями. Відчувалося, що людина не звикла підкорятися «начальству» бездумно, необхідно було його переконати у соціальній потребі певних студентських обов'язків. На той час я, щоправда, як голова СНТТ звик до того, що мені вірили й до мене дослухалися. Думаю, що саме така «гоноровість», самостійність думок, прояв характеру й фундували майбутню творчу особистість. Навіть не віриться, що з тої мрійливої студентської пори «пролетіло» більше як півстоліття.

Володимир Іванович вступив у Харківський державний інститут культури (нині Харківська державна академія культури) 1965 року на факультет культурно-просвітньої роботи за фахом хорове диригування. До цього він з відзнакою закінчив Ніжинське культосвітнє училище. Можливо, тому Володимир Іванович уже мав свій почерк характеру, про який я вже згадував. До речі, народився Володя в селі Хороше Озеро Ніжинського району Чернігівської області в сім'ї колгоспників. Батько Володі був інвалідом Великої Вітчизняної війни. Цікаво, що Володя під час навчання проявив себе активним організатором, брав участь у роботі хорового і танцювального колективів у Будинку культури м. Ніжина. Юнак реалізував себе також і в спорті, отримавши другий розряд із бігу. Показово, що свою трудову діяльність він розпочав у листопаді 1964 року керівником гуртка народних інструментів у Ніжинському будинку піонерів.

У Харківському державному інституті культури Володя вчився наполегливо і плідно. Оглядаю його справу, беру в руки його залікову книжку. Оцінки першого семестру першої інститутської сесії також свідчать про непростий характер як самого студента, так і навчального процесу в інституті. Це єдиний семестр, коли сесію він склав на «добре». До того ж, деякі оцінки виправлені з оцінки «задовільно» на «добре», що свідчить про наполегливий, «гоноровий», бійцівський характер майбутнього ректора. І це оцінки, одержані у викладачів, які були добре відомі у мистецькому і гуманітарному середовищі того часу. Досить згадати ім'я доктора історичних наук, професора Г. П. Чернявського (сьогодні він працює в університеті імені Джона Гопкінса, Балтимор, США), відомого хормейстера, професора, члена-кореспондента Національної академії мистецтв України В. С. Палкіна (нині покійного); покійного професора І. С. Польського; професора, доктора мистецтвознавства В. К. Айзенштада (нині покійного) та багатьох інших. Наступні сесії Володя зазвичай складав на «відмінно». Закінчив Володимир Іванович Харківський державний інститут культури з відзнакою, отримавши фундаментальні уміння, знання і навички митця хорової справи та менеджера культури, які стали в пригоді протягом його подальшого творчого злету.

Сьогодні Володимир Іванович Рожок, відзначаючи свій ювілей, перебуває у розквіті творчих сил і як митець, і як ректор Національної музичної академії імені П. І. Чайковського. І я маю надію, а точніше – переконання, що в подальші роки Володимир Іванович разом зі своєю школою створить нові яскраві мистецькі твори, сприятиме підготовці нового покоління талановитих музикантів для духовного розвитку нашої України.